

1. fejezet

Dikk mán Gád Práter, avagy a cigány tesók és a keresztvajda

- Hogy áz á rák egye a belid, te bűdös cigány! Szakadná szíjjel te ócska geci! - üvöltötte Amanda a széttépett ujjú ingével előtte hadonászó Roland felé.

Hosszú fekete haja ziláltan lógott szép arcába. Óriási barna szemei olyan vad szikrákat hánytak, hogy ha ölni tudnának, már mindenki halott lett volna.

- Mit káromsz itt, te rusnya kurva? Hogy szakádnál mán szíjjel..., hogy a dögvész rágná le az ótvar segged!

- Hogy kapcsolódnak lé nálatok anyódékná a gázt, mibe fulladná bele! Hogy a vizes rágná le a rohadt faszod! Azt hitted, hogy mán nem kapod meg a picsámat, osztán nem adod haza a dellát?! A kúrva anyádat té! Mit gondótá mán, a purdé nem zabál, he? - folytatta és közben megpróbálta a lábáról lekapott, túsarkú papucsát hozzávágni a nála jóval magasabb és vékonyabb urához. Közben olyan köpéseket indított a férfi felé, ami egy részeg, bagós katonának is a díszére vált volna. Toporzékolt, testét megfeszítette, megremegett és hadonászni kezdett a karjával.

- Pofád befogod mán! Té büdös kurva! - Roland elkapta a nő kezét, kicsavarta a markából a lábbelit, majd úgy pofon vágta, hogy az elterült a lakótelep padja mellett.

- Megütötted a húgom te büdös cikány? A kurva anyádat! - ugrott elő egy középkorú ember az őket körülvevő, addigra már jelentős tömegből.

A férfi félig szétnyitott inget viselt, mezítlábas talpát egy olcsó strandpapucs óvta csak a meleg betontól. Foltos, kék farmere kopottan lógott rajta, egyik kezében egy sörösdobozt szorongatott.

- Tesó, ne ugassá bele, mert te is kaphatol a pofádba - rivallt rá Roland, majd megvakarta göndör, fekete haját.

- Úgy is van. Az kő az asszonynak, ha néha a dugás mellett ütik is - szólalt meg hátulról egy betonkockán ücsörgő öreg, aztán megpiszkálta az orrát, és köpött egyet.

- Kussolj testvér! Rád küldöm a dögvészt, ha nem kussolsz té!

A teret betöltötte a ricsaj. A többség csak nézelődött, de olyan is akadt, aki már a zsebében nyúlkaált, hogy ha kell, az ott meglapuló rugós késsel beszálljon a mindennapos csetepatéba. Vagy azért, mert rokona volt a balhézónak, vagy mert amint meghallotta az ordítózást, előtört belőle a törzsi szellem, ami felforrósította a véréét. Mindenre hajlandóak voltak, amit a Romani Kris kívánt.

A járdák összefutottak a kis téren, és nem sokkal arrébb a tizenhatemeletes tömbházak és a Práter utca lakóinak autói parkoltak. Akadt köztük hétköznapi szürkülő keleti márka,

de volt néhány nagyon öreg és lapos Mercedesz, meg tükörfényes „cápa” BMW is. Jóval hátrébb egy öreg, hófehér sportautó morgott, de a vezetője csak lazán hagyta járni a néha megdurranó, valaha bivalyerős motort. Most csak állt és rágózva, meg cigarettázva leste, hogy mi fog történni.

A szemközti oldalon lévő régi, háromemeletes társasházak és a közöttük tátongó üres tér ugyanúgy visszaverte a nagy kiabálást, mint a közeli játszótér melletti betonlábazatok. A toronyházak erkélyein és a megkopott vakolatú építmények ablakaiban több ember figyelte a közjátékot. Néhányan derékig kihajoltak az ablakokból, hogy a magas fák felett jól láthassák a téren zajló csetepatét.

A távolból felsikoltott a rendőrségi sziréna. Azt még csak sejteni lehetett, hogy a nagyon ismerős hang gazdája ide tart. Fecska Roland már készült, hogy újra belerúgjon a földön sikoltozó és vonagló Amandába, amikor egy nálánál jóval nagyobb, izmosabb testű roma lépett oda. A kopasz férfi fekete pólót és farmert viselt, nyakában ezüst és acélszürke motorlánc lengett. Barna bőrén felfénylett a nap, izmos bal alkarján egy „V” betű rajzolódott ki, aminek szárai között egy kereszt állt keresztben. Hirtelen megragadta Roland vállát, és határozottan hátrébb húzta, hogy ne férjen hozzá a nőhöz.

- Elég tesó. Már megbüntetted - szólt rá, mire Roland gyorsan megfordult, és már villant is kezében a kés.

- Ebbe nem kéne beszóni testvír! - hörögte Fecska és remegő kezét kissé leengedte.

- Jönnék a zsaruk és remélem a kéksapkások előtt érnek ide. Tőlük legalább tudjuk mire számítsunk. A csajod már megbüntetted és estére rend kell legyen odahaza is.

- Ez nem tartozik rád Lóránd. Ez az asszony...

Roland keze meglendült, de a kopasz elhajolt a penge elől, és egy oldalazó tenyérütéssel úgy csuklón vágta, hogy a kés kirepült belőle.

- Amanda, cidázz ide, hogy miért kapod a magadét! - kiáltott rá Roland a nőre, aki eddigre már felállt, és ha nincs ott Lóránd, megint nekiesik az urának.

- Most felmész Apához - utasította Amandát Lóránd -, és két napig nem mehetsz haza! Addig Fecska rendezi a számláit, és megbékél.

- Nu és ha nem? - nézett Roland a kettejük között álló férfira, aki már szinte látta az egyre hangosodó szirénát.

- Akkor két csontod töröm el most, kettőt meg a temetésed előtt. És örülhetsz, ha én teszem... - felelt gyorsan Lóránd, és intett a fejével. - Tűnés mindenkinek!

Amikor a járőrautó bekanyarodott a parkolóba, és az őt követő kisbusz is megérkezett, már csak hat roma ücsörgött a padokon, és nagy bőszen köpködték a szotyolát a földre. A tömeg olyan szempillantás alatt széledt szét, mint ahogy összeverődött, és semmi sem árulkodott a korábbi balhéről. A rendőrautóban ülők összenéztek, majd az anyósülésen lévő férfi letekerte az ablakot és kiszólt:

- Mi történik itt?

- Semmi, rendőr uram, csak túrjuk az Isten melegit és várjuk a mannát - felelt egy „Ronaldo” feliratú, zöld-sárga pólót